

Sijtje hurkt bij de kachel neer en zoekt met hoopvolle blikken. Over de turf te midden van veel asch van verbrand papier kruipen lichtpunten als glimwormpjes. Dan zucht er iets, als sterft het vuur.

Grietje klautert het bankje op en met haar dun, schriel stemmetje, dat in de hoogte telkens overslaat, zingt ze (en het zet Sijtje aan tot nog meer ijver). „Ik houd van den zomer.”

Met haar ingesnoerde schorteband lijkt ze net een diabolotje. Wat is ze gauw klaar, vindt Sijtje, een karton in reepen scheurend. Wacht, ze weet wat. Vier tegelijk. Dat gaat goed. Er is hevige aandacht voor het vierstemmig koor. Sijtje heft zich uit haar gebukte houding om de oorzaak van een plotseling tumult uit te visschen. Lange Piet is onvoorzichtig tegen het bord, dat niet op de knip stond, aangekomen en heeft het om zijn midden doen draaien. Als het horizontaal ligt, stut het tegen den muur. Drie jongens staan als in een prieeltje, Leen is twee treden tegelijk afgesprongen.

„Ik kreeg me daar nota bene een raadselachtigen tik van achteren tegen mijn bol!” leest Sijtje in zijn verschrikte oogen. De tranen rollen haar over het gezicht van het lachen. Ze veegt ze af met den rug van haar hand.

„De juffrouw heb een snor!” ontdekt Jan de Wit. Het lachen houdt aan, het is als met een steentje, dat in een stilstaand water plonst. Elk golfje veroorzaakt nieuwe beweging; elke stem, die opklinkt, wekt een nieuw salvo. Sijtje zet het bord vast en als ze haar gezicht gewasschen heeft, is het weer stil.

Bikkers steekt zijn hoofd om de deur.

„Doet ie 't?” Sijtje schudt van nee. „De mijne brandt!” triompheert hij.

Even later komt hij binnenzeilen met een schop gloeiende kolen uit zijn kachel, schichtig door de schim van den baas, die met een prullenmand vol turf voorbijschuift. „Alle hens is aan dek!” lacht Sijtje.

Nu opent ook Verbaan de tusschendeur. Hij heeft Sijtje nog geen goedenmorgen gewenscht. „'t Is bij mij al 66!” zegt hij, in zijn handen wrijvend van genot. „Allemachtig, het lijkt hier wel Siberië.” En dan, als Bikkers weer een schop roodgloeiende kolen aandraagt: „God... je hadt van mij ook wel wat kunnen krijgen!”

„Niet meer noodig, dank je!” zegt Sijtje een beetje koel. Egoïst is hij, daar heeft men Sijtje al voor gewaarschuwd. Hij denkt bij alles altijd het eerst aan zichzelf. Het hindert Sijtje. Maar als hij haar diep in de oogen ziet, lacht ze alweer. Hoe houdt hij van haar. Vooruit! Wat kan haar een schop kolen ten slotte schelen. Hij houdt van haar. In overmoed steekt ze haar armen omhoog: „Allons, enfants de la patrie! Roffelen!”

De voorbijgangers in de straat schrikken op, of er ergens een onderaardsche explosie plaats heeft. Sijtje wuift tegen Mary, die met een verkouden neus en met verschrikte oogen over het beschot kijkt.